

יתכן ששרון יאלץ לעבור חוייה קשה של תבוסה נוספת. אבל יריבו משחקים באש. זה יהיה בומרנג

עוד

תבוסה

לשרון?

קמ לפני הפערה שורר עתה בתנועת-החרות. בתחילת השבוע שזו שני מועמדים עיקריים לתפקיד יושב-ראש מזכירות התנועה בחו"ל. שרהתיקשורת מרכזי ציפורי, וחברה-כנסת רוני מילוא, יצאו למלא את המצברים לפני ההתמודדות הגדולה. אשר לאריאל שרון, איש לא טרח לברר את מקום הימצאו. שרון כבר הרגיל את

איש איננו בודק ברצינות את הטיעונים האלה, וקשה לדעת היום כיצד יקבל הציבור הישראלי את האיש שהמיט אסונות על המדינה, וברח לתוך שתיקה ספק נורוטי, ספק-פסיכוטית. אבל בתנועת-החרות הפך נושא בגין לסוגיה חשובה מאין כמוה. ח"כ מיכה רייטר, איש רודי לוי, כבר יצא השבוע נגד הנושאים את שמו של בגין לשווא. כל מיני אנשים מצטיים את בגין השותק-דישמי, כדי לקדם מטרות הנחות להם. זהו מצב בלתי-נסבל, הפוגע כדמוקרטיה בתוך התנועה, טען קשה מאוד שלא להסכים עימו. בעבר התייחסו כלי-התיקשורת אל מרכז-החרות כאל מושבת-פרועים. עיתונאים הוכו ונרדפו, שלא לדבר על קולות ויריקות. קולות אופוזיציוניים הושקו באמצעים אלימים, כפי שיכול להעיד שרה-אוצר, יגאל כהן-אורג, שהעז לחלוק על יורם ארידור בשיא עוצמתו. האווירה הכללית שם היתה תמיד בלתי-נעימה, בלשון המעטה.

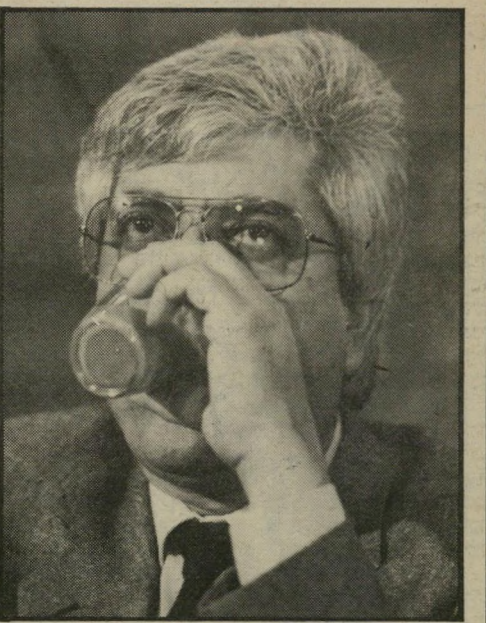
כחודשים האחרונים חל שם שיפור ניכר. אקט הבחירה של מועמדי-התנועה לתפקיד ראש-הממשלה היה מכובד מאוד, הרשים את הציבור כולו, והשפיע מבחינה חינוכית גם על חברי חרות. רבים טוענים שדווקא כשל התגבשות כוחות מנוגדים, המאזנים זה את זה, בניגוד למישור-היחיד של בגין, הפכה חרות למפלגה הדמוקרטית ביותר במדינה, חוץ ממפ"ם.

יש משהו בדברים אלה, ובאמת חלו כמה תהליכים דמוקרטיים בתנועת-החרות. אבל המסקנה שאליה הגיעו רוב העיתונאים היא, כנראה, נמהרת במקצת. כמי שמכיר היטב את המנטאליות הבלתי-סובלנית, המאפיינית את רוב חברי-השורה בחרות, ואת כל העסקנים, אינו יכול שלא להסיק, שהציבור עוד יזכה בחזיונות של השתוללות-ייצרים במוסדות חרות, שיעמדו בצל אפילו את יציעי ימק"א. העסקנים הפועלים למען שרון, בהשראת ח"כ דוד מרגן, מתייחסים לכל יריבו של שרה-הביטחון המודרן, אפילו יהיו חרות-ניקים ותיקים, כאילו היו מעין אמיל גרינצווייץ קולקטיבי. האויב, אין שם שום סובלנות, ומעט מאוד נבונות לקבל הכרעה דמוקרטית.

בהעדר בגין, הם מקבלים את יצחק שמיר כפיתרון-ביניים. שרון עצמו מייחל לתבוסת הליכוד בבחירות לכנסת ה-11. במיקרה כזה אין ספק שיצחק שמיר יתפטר באורח מיידי. כל אנשי של שמיר יסבלו ממפלת מנהיגם, את הטיהור הגדול יערכו אנשי שרון ודוד לוי במשותף. רק בשלב מאוחר יותר, אחרי שממשלת המערך תגלה שאי-אפשר להתמודד בהצלחה עם ירושת הליכוד וגם

זה יהיה ניצחון כירום: אנשי שמיר דוחקים את לוי לזרועותיו של שרון

פגזים על זחלה

(המשך מעמוד 13)

- אם תחוש סעודיה לעזרת סוריה, תהיה בכך עילה טובה למערכת נגד אספקת נשק אמריקאי מתוכם לסעודיה.
- המלחמה הנחית מכה ניצחת על הצבא הסורי, המתחזק עתה והולך.
- המלחמה תביא לכיבוש כל המדינה-זוטא של אש"ף בדרום-לבנון, ולחיסול האיזור היחידי שבו קיימת מעין עצמאות פלסטינית.
- בתום המיבצע תיסוג ישראל ותשאיר את כל השטח בידי שילטון הפלאנגות, כך שלבנון כולה תהפוך מדינה-גרוורה של ישראל, התלויה בחסדיה.
- הפעולה תזכה בכרכה אמרי-קאית, מפני שסוריה היא קליינטית של ברית-המעצמות. ריצ'ארד אלן, יועץ הנשיא רונלד רגן, כבר פירסם היתר מפורש לפעולות ישראליות נגד אש"ף.

והנימוק העיקרי: פעולה כזאת, שתלהיב את הציבור הישראלי, תחזיר לחיך הליכוד את השכבות העממיות, ובעיקר את בני-עדות-המזרח, שהחלו מתבכרים לו. היא תסיח את הדעת מענייני-פנים לעניינים לאומיים וצבאיים, שבהם יד הליכוד על העליונה.

בוויכוח הפנימי יש מתנגדים לא מעטים לתוכנית שרון, ובראשם יריבו של שרון בהנהגת הליכוד — סגן שרה-הביטחון מרכזי ציפורי, המסוכסך גם עם הרמטכ"ל רפאל איתן.

המערך: צביעות מתחסדת

● ילוייהם של חוקרים אחרי מעשה חשובים, מפני שהם קובעים בדיוק מי צדק בוויכוח, וכך ניתן להלטיק לקחים — אם אכן מישוהו מסיק אי-פעם לקחים מן ההיסטוריה.

אולם גילויים כאלה, אחרי מעשה, אינם עוזרים להחזיר לחיים את קורבנות הטעויות, וביניהם קרוב ל-600 חיילי צה"ל שנהרגו בלבנון. אילו שעו או הפוליטיקאים לאוהרות העולם הזה — בעצם הימים שבהם קרו הדברים — היו קורבנות אלה נמנעים, וצוערים אלה היו חיים כיום. לשיא הצביעות הגיעו השבוע דוברי המערך, שתבעו דיון דחוף בכנסת על "הגילויים". הם הציגו את עצמם כמי שרומזו על-ידי ממשלת-הליכוד, ובייחוד על-ידי אריאל שרון. טענה זו חמורה, אולי, אף יותר ממחירי המערך. כי אחד מן השניים: ● או שראשי המערך אכן רומזו למרות שיכולו לקרוא את האמת מעל עמודי העולם הזה — ואז אי-אפשר להפקיד בידיהם את גורל המדינה לאף לרגע אחד;

● או שזוהי טענת-סרק כדי להצדיק בדיוק את הצבעת המערך למען המלחמה של אריאל שרון, ואז זוהי רוגמה של צביעות מתחסדת, הפוסלת את בעליה.

גילויי שידיערי מגלים כי המערך הוא, בעצם, אריכל המדיניות הלבני-נזנית שהוכילה לאסון. הוא שפתח במנעים עם המארגונים עוד בראשית 1976, והוא שחימש ושעורר אותן להרפתקה שהפכה את לבנון מאז לגיהינום. הוא גם שלח קצין בכיר, בנימין (פואד) בראליעו, למטה הנורא של הפלאנגות, שיתוף הסורים, במטרה הפלסטיני תל-אל-זעתר ליד ביירות. מבחינה זו הוכח עתה סופית כי צדק אריאל שרון, שגילה עובדה מועזת זו בלהט הוויכוח מעל דוכן הכנסת.

היה רק הברל אחר: ראש-הממשלה יצחק רבין עצר תמיד ברגע האחרון ומנע הסתבכות ישירה של ישראל בהרפתקות של בני-טיפוחיו בלבנון. ואילו מנחם בגין, איש חסר כל הבנה כעניינים צבאיים-מדיניים, התפתה לעצותיהם של שרון ואיתן — לא באפריל 1981, אלא כעבור שנה. המשקה החריף של המלחמה היה משכר יותר אף מעראק וחלאווי.

לשמור על פופולריות בציבור, תתחיל ההתמודדות בין השניים על הבכורה בחרות לקראת הבחירות לכנסת ה-12.

התסריט הזה מקובל על ראשי-החרות האינטליגנטיים יותר. הם חלוקים ביניהם רק בשאלה אחת. מפולת שמיר ואנשיו היא עבורם עניין מובן מאליו. סלע המחלוקת הוא עתיד הירחים בין לוי ובין שרון. האם אומנם יתמודדו ביניהם עד חורמה (הרס התנועה, בפי כמה מהחברים), או יחלקו תחומים ויעבדו יחדיו?

● ציפורי נגד שרון

תשובה ראשונית, אבל בשום פנים לא-מלאה, ניתן יהיה לקבל בימים הקרובים. אנשי שמיר עושים את כל הטעויות האפשריות לקראת ההתמודדות.

הם מסרבים להתויעץ עם דוד לוי ועם אנשיו, ומנסים להסכים על מועמדות ציפורי נגד שרון, תוך "ויתור" מצד רוני מילוא.

זה נראה, על פני השטח, כצעד מחוכם, כיוון שהוא מבטיח את כישלון שרון, ואת בחירתו של מועמד נוח לראש-הממשלה. אך בטווח הארוך זהו בומרנג אמיתי. מילוא הוא, כנראה, יותר פיקח מאשר חכם. הוא מסרב להבין את האמת הפשוטה, שעליו להתפשר עם לוי כדי למגר את שרון.

מילוא ואנשיו טוענים שהפורום של הנחלת-חרות נוח להם מאוד. הוא הרבה יותר שמרני-עסקני, ופחות פופוליסטי. מאשר המרכז. מכיוון שחוקת-חרות קובעת שאת יו"ר המזכירות בוחרת ההנהלה, הם בטוחים שמועמדם אומנם יעבור.

יתכן עם זאת, ממש אי-אפשר להגזים בנוק שייגרם להם לטווח ארוך. לוי אינו מאוהב בשרון, המחזר אחריו יום וילילה, אבל הוא נדחף לזרועותיו על-ידי רוני מילוא. הנשכר היחידי יהיה שרון, שתבוסתו האפשרית בעוד שבועיים רק תגריל את ריגשיה-קפוח שלו ושל אנשיו.

תנועת החרות היתה מונעת, מאז ומתמיד, על-ידי ריגשי-קפוח עזים. קואליציות המקופחים לוי-שרון תקום, אלא אם כן ישיכילו אנשי שמיר לזוותר על יוקרה מדומה ולקרב אליהם את לוי. ככל הנראה, הם מתעקשים שלא ללכת כדרך ואת.

● חיים ברעם